
Külmissziói Híradó

A NEMZETKÖZI LIEBENZELLI MISSZIÓ – MOLNÁR MÁRIA KÜLMISSZIÓI ALAPÍTVÁNY LAPJA

XV. ÉVFOLYAM 5. SZÁM

2005 OKTÓBER

Hol van a misszionárius-gyerekek hazája?

A misszionáriusok gyerekeivel hasonló a helyzet, mint minden gyermekkel: nem kérdezik őket, akarnak-e a családjukhoz tartozni. Egyszerűen odatartoznak, és szüleikkel együtt költöznek külföldre, illetve állomáshelyről állomáshelyre. Amíg a gyerekek még nem járnak iskolába, ritkán okoz ez gondot kicsi világukban, de mihelyt barátságok szövődnek, és véget ér az elemi iskola, bonyolultabbá válik a helyzet. Legkésőbb ekkor válik szülők és gyermekek számára ismeretlen gyakorlattá az ismerős elmélet. Újra és újra búcsút venni, ez a legnehezebb a misszionáriusok gyermekei számára. Néhányan egyenesen félnek attól, hogy néhány év múlva mindent előlről kell kezdeniük. A szülőknek megvan a régi ismeretségi köre a hazájukban, és a világban való utazás az elhívásuk, amit tudatosan vállalnak. A gyermekeikre ez már kevésbé igaz.

A missziói munka mégis mind a mai napig abból az áldozatból él, amit a misszionáriusok és gyermekeik vállalnak. Szükség van hosszú távú kiküldetésben dolgozó misszionáriusokra, akik gyermekeikkel együtt járnak ezt az utat. A misszionáriusoknak a világ legtöbb táján hosszú évek során kiépített személyes kapcsolatokra van szüksége ahhoz, hogy az embereket megerősíthessék az új hitben és életben.

A Liebenzelli Misszió tudatában van annak, hogy nagy feladatot ró szülőkre és gyermekekre. Éppen ezért körültekintően dönt az állomásoztatások és hosszú távú tervek tekintetében – már amennyire egyáltalán előre tervezhető ez. Sok felelős pozícióban levő munkatárs maga is végigjárta ezt az utat családjával, és pontosan tudja, miről van szó.

Missziói szervezatként arra törekszünk, hogy a lehető legjobban figyelembe vegyük a szülők és gyermekek érdekeit, és támogassuk őket a megfelelő iskola kiválasztásában. Készek vagyunk megfelelő munkatársakat alkalmazni a gyermeknevelésre, és rövid távú munkára kiküldeni misszionáriusokat, akik segítik a családot, vagy távoktató tananyag segítségével az oktatást végzik.

Azonban vannak előnyei is, ha az ember misszionáriusok gyermeke. Gazdag tapasztalatot jelent multikulturális környezetben felnőni, külföldi iskolába járni, több nyelvet és kultúrát megismerni. Ez manapság jól is mutat a fiatalok önéletrajzában.

Az Úr Jézus ígéretei egyúttal mindig kihívást is jelentenek, hogy elviseljük a feszültségeket, vállaljuk a bizonytalanságot bízva abban, hogy Ő jó véghez viszi dolgunkat. Csak így magyarázható, hogy a haza hiánya ellenére gazdagság tölti be a misszionáriusgyermekek életét. Ez közvetlenül Jézus szavából következik: „Ő pedig ezt mondta nekik: Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát, vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövődő világban pedig az örök életet” (Lukács 18,29–30).

Köszönet ezért nektek, Szülők és Gyermekek, akik meghoztátok és meghoztátok ezt az áldozatot. Jézus ígérete áll az életetekre!

Martin Auch, missziói igazgató

Kedves Testvérek!

„Előbb azonban minden nép között hirdetni kell az evangéliumot” (Márk 13,10)

Szeretettel köszöntöm Olvasóinkat a fenti igeverssel. Ha figyeljük a világon zajló eseményeket, természeti katasztrófákat, háborúkat, azt látjuk, hogy sűrűsödnek az „idők jelei”. Jézus azonban azt mondja, hogy mielőtt mindez kiteljesedik, hirdetni kell az evangéliumot minden nép között.

Imádkozunk testvéreinkért, a misszionáriusokért, akik az Úrnak engedelmeskedve elmentek és hirdetik az Örömhírt azoknak, akik még nem hallották, és segítenek a már hitre jutott helybelieknek, hogy ők maguk legyenek „hírvivők”.

Imádkozunk most különösen a misszionáriusok gyermekeiért, akikről mostani számunk többféle szempontból tudósít.

Tartalom:

Otthon: Kína? Németország?	3
Emlékek és kapcsolódási pontok	4
A haza a védettség helye	6
Hihetetlenül jó dologom volt	7
Szilárd kapcsolatok	8
A múlt pozitív hatásai	10
Mély gyökeret verni	11
Otthon lenni két helyen	13
Új otthont keresve	14
Levelek	15

Helyreigazítás: Lapunk előző számában a Szlovákiáról szóló – németből fordított – cikkből sajnálatos módon kimaradt az, hogy az ország lakosságának több mint 11 százaléka magyar. A mulasztásért elnézést kérünk a cikk írója nevében is. (Önálló szlovák állam 1992 óta létezik.)

Hálásan köszönjük! 2004-ben a személyi jövedelemadó 1%-ának felajánlásából 96 019,- Ft-ot utalt át számlánkra az APEH. Hálás köszönetet mondunk az adományozóknak, és kérjük, hogy továbbra is hordozzák missziói munkánkat áldozatos szeretetükben.

Használt bélyegek. Köszönjük a használtbélyeg-küldeményeket, amelyeket Liebenzellben értékesítenek, és a befolyt összeget a misszió támogatására fordítják. Kérjük a Testvéreket, hogy a bélyegeket kb. 1 cm-es szegéllyel körülvágva gyűjtsék és küldjék el, de *soha ne áztassák le*, mert így a bélyeg értéktelenné válik.

Lapunk 2004/3. számában, a második oldalon olvasható híradásban megjelent változtatás – adminisztratív okok miatt – nem valósult meg. Az illetékes jogi hatóság az alapítótól új iratot kért. Ez megérkezett és az illetékes bíróságra beadtuk. Válaszuk kézhezvétele után az Alapítványban bekövetkező változásokról lapunkban értesítjük Olvasóinkat.

Ezúton is köszönetet mondunk Böszörményi Lajos eddigi hűséges és gondos nyomdai munkájáért. Ez a számunk már új nyomdában készül, ahol a szerkesztést is elvégzik.

A Szerkesztőség

Kedves Olvasóink!

Az öt éves kisfiú fázva ült mellettem a sífelvonóban. Kabátkája, nadrágja és inge csuromvizes volt a hóban való hancúrozástól, de neki ez nem számított, mert életében először játszhatott a hóban. Most hazafelé tartottunk.

Haza? – Ott, a dél-argentin kisvárosban nem vár rá forró fürdő, egy csésze forró kakaó, vagy meleg ágy. Senki nem öleli át őt a karjaival üdvözlésképpen. Nincs fül, mely feszülten figyel örömteli beszámolójára. Senki nem érdeklődik utána vagy énekel, imádkozik, amíg elalszik.

Othona a nagy bevásárló központ, ahol mínusz négy fokos hidegben fázva kell állnia, hogy az arra járóktól pénzt kolduljon. Ha szerencséje van, valami ennivalóra telik belőle. Valamikor az éjszaka folyamán odabújik egyhez a sok sovány kóbor kutya közül, és dideregve elalszik.

Némelyik benyomás belefészke-li magát az emberbe, s nem tudjuk egyszerűen félretolni. Foglalkoztatnak. De meddig? Hamar felejtünk, hisz annyi mindent kell feldolgoz-

nunk. Az információk tömege elborít minket és az érzékszerveinket.

Ki tudja már, hogy egy évvel ez előtt mi döbentett meg minket? Ki gondol már a délkelet-ázsiai cunamira? Elfelejtve a katasztrófális áradások, a rombolás, a terror, a túszejtés, a gyilkosság és sok minden más. Újabb dolgok foglalkoztatnak.

Helyben és az érintettek szemében ez másként fest. Még mindig kevés a ház, az orvosi ellátás, az infrastruktúra és a gazdasági élet alapvető dolgai. Az emberek küzdenek a meg-rázó élményekkel, hozzátartozók, barátok és ismerősök elvesztésével. Gyakran magukra hagyatottak sor-sukban. Hogyan érezheti magát az az ember, aki látja, hogy mások napirendre tértek a történetek fölött, őröla pedig megfeledkeztek?

Mi a helyzet, ha az ember saját maga is az érintettek közé tartozik, és úgy érzi, magára hagyták?

Jó tudni, hogy Isten nem tér napirendre, hanem arról biztosít bennünket, hogy Ő nem feledke-zik meg rólunk. „Megfeledkezik-e

csecsemőjéről az anya, nem könyö-rül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznek is, én nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 49,15). Isten aggódik miattunk. Akkor is, ha nem, vagy már nem szerepelünk az újságok címdalán. Ha elfelejtet-tek és kipipáltak vagyunk.

Vajon sikerül-e nekünk, hogy ebben tanuljunk Istentől? Ahelyett, hogy elfeledkeznénk, figyelem-mel kísérjük egyes emberek sorsát. Hosszútávon gondolunk rájuk, és fi-gyelemmel kísérjük őket.

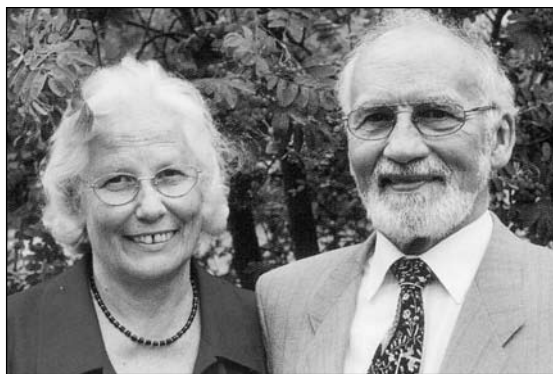
Mint Misszió nem csak ott szeret-nénk segíteni, ahol éppen „ég a ház”, hanem különösképpen ott is, ahol a nyomorúság az embereket hónapokon vagy éveken át csendben kíséri. Szeretnénk az embereknek elmondani és megmutatni, hogy Isten nem feledke-zett meg róluk, akkor se, ha már alig valaki figyel rá, hogy bajban vannak.

Hálásan köszönjük Önöknek, hogy ebben a szívügyünkben támog-atnak minket és mögöttünk állnak.

Detlef Krause lelkész, igazgató

Othton: Kína? Németország?

Christa Lilienthal, szül. Bender, férje Helmut, négy felnőtt gyermek édesanyja. Kínában született és nevelkedett. Nyugdíjas koráig különböző gyülekezetekben szolgált férjével együtt.

„Hol az otthonom?” tettem fel magamnak néha a kérdést moz-galmas életem során, amely 1939-ben Xiang-Xiangban kez-dődött (Hunan tartomány, Kína). Három éves koromban szüleink ve-lünk, három leánygyermekükkel ke-resztülutazták Kínát, hogy a transz-sibériai vasúttal Oroszországon keresztül Németországba jussunk. Tizenegy év kínai tartózkodás után ez lett volna az első otthoni tartózkodás, amit már nagyon vártak. Mon-

góliába érkező értesültek a németek oroszországi bevonulásáról, ezzel a továbbutazásról szó sem lehetett. A szüleink csalódottak voltak, mégis Isten kegyelme volt ez.

Honvág

A Csingtaóban található német kolóniába internáltak bennünket, ahol nagyon jó dolgunk volt és több

misszionáriussal is találkoztunk: a Gresse és Bär családokkal, Dr. Eitellemel és feleségével, Ursula Grohmannal. Engem Csingtaóban iskoláztak be. Hamarosan azonban újra szabadon utazhattunk, így visszatértünk Xiang-Xiangba. Nővérem és én már csak a vakációt töltöttük ott, mert a Liebenzelli Misszió német bentlakásos iskolájában tanultunk Csangsa-ban. Velünk együtt laktak a fent említett családok gyermekei, akiket már jól ismertünk, és még a Juttka család két gyermeke. Többször cserélődtek a nevelőszüleink, bár a mai napig nem tudom, miért. Talán olyan rosszcsontok voltunk, hogy senki sem bírta idegükkel? A honvág néha járványként tört ki rajtunk. Mi-

lyen jó, hogy volt egy drága Ettlíng nénink, aki igazán segített, hogy Jézus előtt kiönthessük a szívünket. Így átélhettük, hogy Ő lecsendesítette a hullámverést. Berta Steybe tanárnőnk is biztos pont volt internátusi életünkben, mindig meghallgatott, ha hozzá mentünk.

Az egész Kínát ellenőrzésük alá hajtó kommunisták előrenyomulásáról szóló szövegszólásuk bennünk, gyerekekben is félelmet keltett. 1949-ben aztán kiutasítottak minket az országból. Akkoriban tíz éves voltam és jól emlékszem a Kantonba tartó vonatok zsúfoltságára és a hetekig tartó várakozásra, hogy hajóra szállhassunk Hongkong felé. Végül egy francia csapatszallító vitt el minket, három misszionárius-családot (Tröster, Salzgeber és Bender) Európába. Amit ezalatt a hathetes utazás alatt átélünk, az egy külön történetet érdemelne: megnéztük Manilát, Saigont, Szingapúrt, Colombot, Adent, Dzsibutit, Tuniszt és Marseille-t. A világ kitérült előttünk.

Hazánkban

Végre Németországban voltunk! De a háború utáni Németország és a nagy, 54 fős osztályok sokként hatottak ránk. Beszédünk más volt, mint az odenwaldiak nyelve, akik között laktunk. Így, amint csak megszólaltunk,

„kínaiaknak” csúfoltak bennünket, piszkáltak és kinevettek. Ráadásul nagyon szűkös körülmények között laktunk egy nagynéni és családja otthonában. Mi ketten, idősebbek, minden este külön aludtunk, különböző rokonoknál a kanapén, nem volt saját ágyunk. Ez lett volna az otthonunk? Még egy fél év múltán is „haza” akartunk menni Kínába.

Csodálom édesanyámat, hogy hogyan bírta mindezt. Bátorított minket és segített, hogy mindeközben meglássuk a jót, és hálát adjunk érte. Tudta azt mondani: „Ma megsegít az Úr!”

A hálaadás volt a mottója, és ezt meg akartam tanulni tőle. Nagyon sokat segített nekünk ebben a helyzetben a szeretetteljes fogadtatás a közösségben, a gyerekorán és az EC-ben. Az majdnem „haza” volt. De vajon meddig?

Majdnem hat év telt el, mire édesapánk lelkeszi állást kapott. Tehát megint költözni kellett, hátrahagyni azt, ami kedves volt, és az összes barátot.

A mi hazánk

Ezáltal fokozatosan fontossá váltak számomra a periférián élők és kívül-állók, meg tudtam érteni őket. Azt is megtanultam, hogy ne házakhoz, barátokhoz, jóléthez és sok máshoz ragaszkodjak. Ez hasznomra vált,

mert később, egy prédikátor feleségeként tovább folytatódott a vándorló életmód, és kívülállókkal is mindig akadt dolgunk. Szolgálati időnk alatt négy különböző helyen laktunk. Hálásak vagyunk, hogy négy gyermekünk nem látta mindennek kárát. A mai napig nem értik, hogyan kötődhet valaki annyira a tárgyaihoz. Nagy kiváltság volt, hogy mind a négy helyen Isten gyermekeinek közösségébe helyeztünk. Az volt és ma is az a hazánk, ha olyan emberekkel találkozunk, akikkel együtt tudunk imádkozni és közös a célunk.

A nappalinkban egy ige olvasható a falon, amelyet egy wassertrüdingeni EC-tag vésett fába: „Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövőt keressük.” Az a hely sem hazánk, ahol a nyugdíjas éveinket töltjük. A mi hazánk Jézusnál van. De örülünk, hogy itt sok kedves testvérünk az Úrban velünk együtt oda tart. A régi kedvenc énekem ki-fejezi, mit jelent számomra a haza:

Ha fáradt vagy és nagyon szomorú, mondd el Jézusnak. Nincs barátod, aki szeressen? Mondd el Jézusnak. Aggódsz, vajon jó véget ér-e mindez? Mondd el Jézusnak. Ha aggódsz a holnapért, mondd el Jézusnak. Mondd el Jézusnak, mondd el Jézusnak. Ő barátod a bajban. Seholy nem találsz ilyen barátot és testvért, csak Jézusban egyedül.

Emlékek és kapcsolódási pontok

Szüleim évekig úttörő misszionáriusok voltak Pápua Új-Guineában. Első ott töltött idejükben született a bátyám (1966) és én (1968). Szüleim nagyon félreeső helyeken dolgoztak a dzsungelben, ahová csak repülőgéppel, helikopterrel vagy csónakkal lehetett eljutni. Így aztán már életem első hetében repülőgépen utaztam.

Új-Guinea dzsungel lett első hazánkká. Szüleink 21 szolgálati éve alatt háromszor költöztünk Pápua Új-Guineán belül. Rendszerint nem esett nehezemre az új környezethez alkalmazkodni. Gyorsan új barátok-

ra lertünk, és sok izgalmas kalandban volt részünk: vaddisznókra vadásztunk, halásztunk vagy együtt elmentünk krokodilvadászatra. Bőrünk színe volt az egyetlen, ami megkülönböztetett minket a többi gyerektől. Egyszerűen közéjük tartoztunk, részei voltunk a közösségüknek és nagyon jól éreztük ott magunkat.

A lényeg: Pápua Új-Guinea

Ahogy elértük az iskolás kort, átélük az első nagy változást addig oly kalandos és meglehetősen gondtalan életünkben. Hétéves voltam, amikor

bátyámmal, Friedemannal Wauba költöztünk az internátusba. Ez Pápua Új-Guinea fennsíkján fekszik és körülbelül 1000 kilométerre volt a szüleinktől. Később még két évig Japánban jártunk az ottani német iskolába.

Évente csak háromszor jöhettünk haza a szünidőnkben. Nem volt könnyű ilyen sokáig külön élni szüleinktől és olyan távol. A honvágy mindig akkor fokozódott, ha az iskolában nem mentek olyan jól a dolgok, ha rossz jegyeket kaptunk, vagy összevesztünk az iskolatársainkkal. Olyankor nagyon hiányoztak a szüleink, és

kedves, rendszeres levelek csak kis kárpótlást jelentettek. Mégis nagy segítséget jelentett, hogy ketten voltunk, vigasztalhattuk és bátoríthattuk egymást. Egy kis vigaszt jelentett az is, hogy új barátokat és kedves nevelőket találtunk az internátusban. De tőlük is mindig újra el kellett búcsúznunk, mert otthoni tartózkodásra mentek vagy elköltöztek. Így az iskolai éveket a búcsúzkodás hatotta át. Szüleink egyszer megkérdezték, hogy családotul ne költözzünk-e inkább Németországba, hogy ott járassunk iskolába. Pápua Új-Guineát azonban semmi esetre sem akartuk elhagyni. Akkor inkább továbbra is maradjunk az internátusban, mert így legalább a szünidőkben hazarepülhetünk a dzsungelbe.

Az otthont ebben az időben mindig az a hely jelentette, ahol szüleink és bennszülött barátaink voltak, ahol kiismertük magunkat, játszva eligazodtunk, és egyszerűen jól éreztük magunkat. Ott, ahol olyan helyek és emberek voltak, akikkel sok szép emlék összekapcsolt minket és az együtt átélt nehéz helyzetek.

Átmeneti állomás

1984-ben családotul Németországba, illetve Ausztriába költöztünk. Az volt az érzésünk, hogy elhagytuk hazánkat, pedig most a szüleinknél éltünk. Én akkor 17 éves voltam és nekem azt jelentette, hogy először vettem igazán búcsút és Európában kellett megtalálnom a helyemet. Nekünk ez egészen más világ volt, sok minden tűnt újnak és idegennek, pedig korábbi években az otthon tartózkodások idején már voltunk Németországban.

Néha az a benyomásom, hogy a beilleszkedés soha nem sikerült nekünk teljesen, annak ellenére, hogy a következő tíz évben szüleinkkel és testvéreinkkel ott éltünk. Gyermekkorunk minden emléke és kapcsolódási pontja Pápua Új-Guineában maradt.

Új haza

Géplakatosi szakképzettséget szereztem, és utána elvégeztem a Liebenzelli Misszió ötéves teológiai sze-

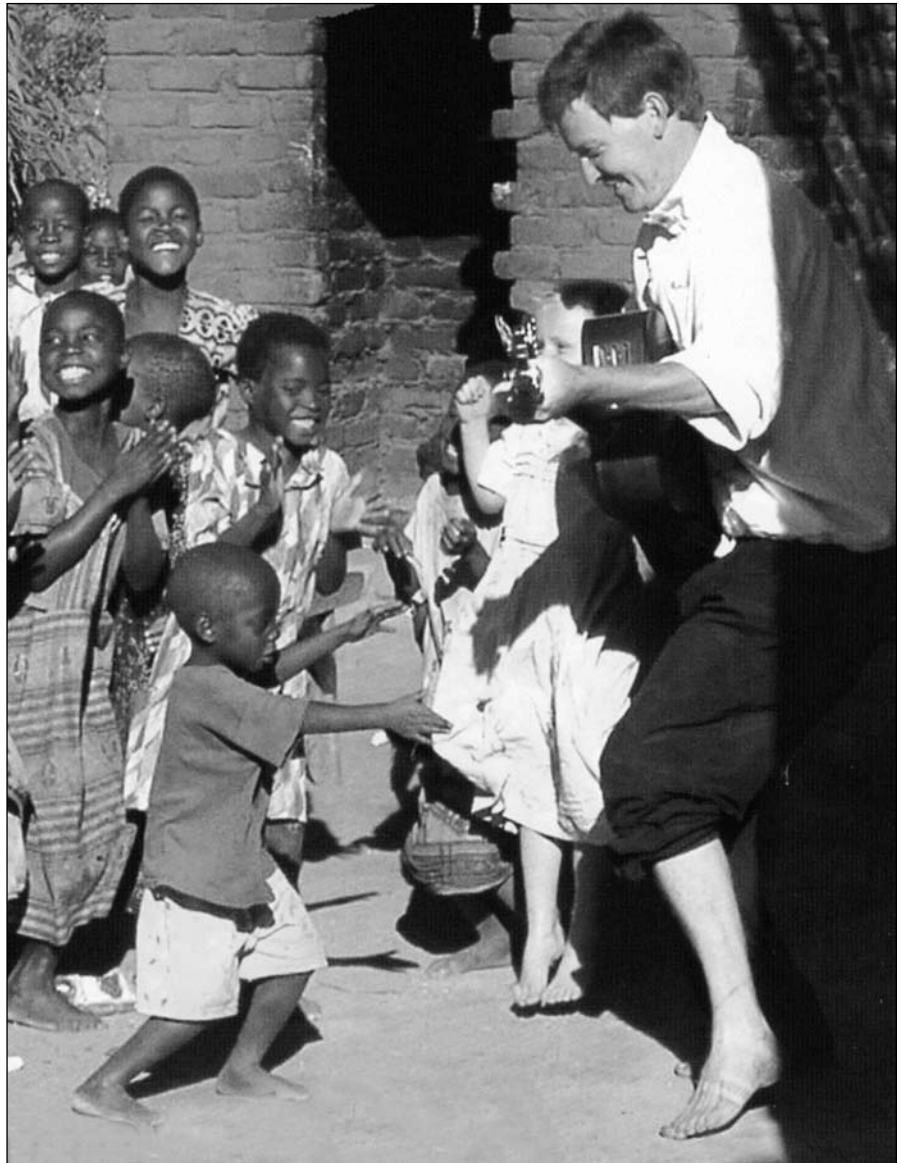
mináriumát. Most feleségemmel és kislányunkkal már majdnem hét éve Malawiban dolgozunk misszionáriusként. Most már otthon érezzük itt magunkat. Malawiban sok gyermek nem tudja igazán, mit jelent, ha az embernek hazája van, mert szüleik korán meghaltak vagy elváltak, őket pedig a rokonságon belül többszörösen ideoda lökték. Ezeknek a gyermekeknek szeretnénk egy kicsit pótolni a hazát, és mindenek előtt a mennyei hazát szeretnénk nagyban bemutatni nekik.

Rájuk és ránk is érvényes, hogy mennyei Atyánk mindig elérhető számunkra, sőt bennünk akar élni. Ő maga készít nekünk tökéletes otthont, amelyet azután soha többé nem kell elhagynunk. Egy napon örökre

ott lakhatunk vele együtt.

Johannes Urschitz, Pápua Új-Guineában született és nőtt fel, felesége Veronika, egy lányuk van, a Liebenzelli Misszió teológiai szemináriumának elvégzése előtt géplakatosnak tanult, 1996-ban a Liebenzelli Misszió osztárára küldte Malawiba, a nyelvtanulás után a helybeli gyülekezeti szövetségben ifjúsági munkában állt, jelenleg AIDS-árvák között dolgozik.

(A szerkesztő megjegyzése: első külmisziói füzetünk, „A kőkorszaktól Krisztus keresztyéig” az Urschitz család Pápua Új-Guinea-i szolgálatáról szól. Hogyan jutott el Krisztus evangéliuma egy a hetvenes évek elején felfedezett törzshöz.)

*A zene fontos kapcsolódási pont
Fotó: F. Urschitz, J. Urschitz*

A haza a védettség helye

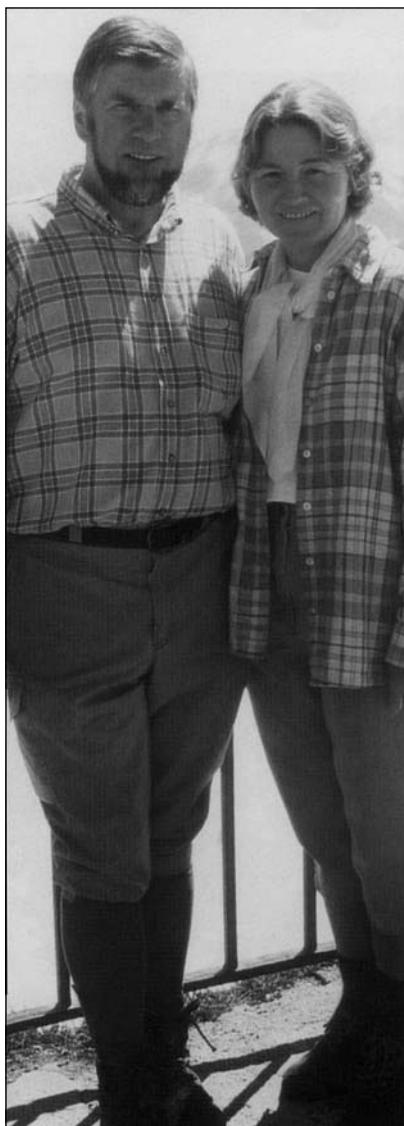
Az internátusi gyerekek kirándulásán történt Wau-ban (Pápua Új-Guinea), hogy az egyik fiú megkérdezte a barátját: „Hol van a hazád? Németországban vagy Pápua Új-Guineában?” „Természetesen Pápua Új-Guineában. Itt vannak a barátaim. Németországban szinte senkit sem ismerek. Szeretem Pápua Új-Guineát, és tulajdonképpen nem is szeretnék visszamenni Németországba” – hangzott a spontán válasz. Hallgattam a beszélgetést és feltettem magamnak a kérdést: „Hol is van az én hazám?”

Szülők, mint haza

Ahogy ezen a kérdésen gondolkoztam, világossá vált előttem, hogy gyerekkoromban mindig ott voltam otthon, ahol a szüleim éltek. Mikronéziában születtem és nőttem fel. Boldog éveket töltöttem szüleimmel és négy testvéremmel együtt a Chuuk-szigeteken. Játsoztunk a helybeli gyerekekkel, és élveztük a szabad életet a déltengeri szigeteken. A chuuk nyelvben otthonosabbak voltunk, mint a németben. Először hétéves koromban utaztunk Németországba. Nem esett túlságosan nehezemre a búcsú hazámtól, mert túlsúlyba került a várakozásteljes öröm, hogy valami újat fogok átélni. Ráadásul szüleimmel és testvéreimmel együtt utaztam.

A németországi első idő azonban egészen más volt, mint vártam. A német nyelv nehézségeket okozott, az emberek idegenek voltak, és nem tudtunk megbarátkozni a nedvesen hideg időjárással. Egyszerűen hiányzott a jólismert környezet. Egyre erősödött a vágy az elvesztett haza után. Ebbe az időszakba robbant be a hír, hogy szüleim a misszió vezetőségének kérésére folytassák a munkát Mikronéziában. Két lánytestvéremmel az iskola miatt Németországban kellett maradnom. Ez nagyon nyomasztólag hatott ránk.

Alig fél évvel később édesapám továbbképzésre az Egyesült Álla-

mokba utazott. Egy évvel később édesanyám követte őt két öcsém-mel. Még jól emlékszem az elutazása előtti estére. Teljes sötétség vett körül. A fájdalmat még ma is érzem. A kis fácska, „Anneliese”, aki eddig bizalommal támaszkodott a „szülők” karójához és vidáman növekedett, teljesen összeomolva és tartás nélkül feküdt a földön.

A liebenzelli nővér, aki szüleim házában Eutingenben kellett, hogy vigyázzon ránk, teljesen idegen volt számunkra. A faluban értetlenséggel találkoztunk, és az elkövetkező években különcökké váltunk. Nem voltak telefonbeszélgetések, sem látogatások – csak a szüleinkkel folytatott levelezés. A nővér és néhány kedves

ember igyekezett segíteni nekünk, ahogy tudott. A kis fácska kezdett felegyenesedni a földről és gyökereket eresztetni a köves talajba. Korán megtanultam, hogy bizalmamat Istenbe vessem. Neki mondtam el mindent, amit máskor édesanyámnak mondtam volna el. Az elkövetkező években, minden külső igyekezet ellenére, nem találtam hazát.

Öt év után édesanyám két öcsém-mel visszajött. Idegen asszony volt számomra, és az „Anneliese” fácskát megint alaposan megrázták. Édesanyám azonban szeretetteljes és mindenek előtt megértő lényével gyorsan elérte a szívemet, és kis fácskám megint támaszkodhatott karójához, és egészségesen növekedhetett tovább.

Öt további év után végül édesapám is visszatért Németországba. Összesen tíz éves távollét után teljesen idegenné lett nekem. Hét és fél éves voltam, amikor elment és tizenhét és fél éves, amikor visszajött. Az egymásratalálás nem zajlott le nehézségek nélkül. Isten segítségével azonban sikerült. Megint átéltem, hogy van otthonom. Boldog voltam, és a védettség érzete jót tett nekem. Ha osztálytársaim szidták szüleiket és testvéreiket, én csak hálásan tudtam családomra gondolni.

Németország a sok nehéz év után végre hazámmá lett. A súlyos viharoknak kitett fűcskából fa lett. Olyan fa, mely nem fennhájzva és magabiztosan áll, mint a körülötte lévő fák, inkább szégyenlős és félénk, de belegyökerezett a család meghitt terébe.

Tanítónő lettem és szolgálati helyemen laktam. A hétvégeken nagyon szívesen jöttem haza.

Megértő emberek jelentik a hazát 1972-ben megint olyan idő következett, melyet sok változás jellemzett. Pápua Új-Guineába mentem, hogy misszionáriusok gyermekeit tanítsam a cikk elején említett internátusban. Közben többször változtattam

munkahelyemet Pápua Új-Guinea és Németország között.

Időbe telt, mire újra otthon éreztem magam. Németországban az első hónapokban mindig úgy éreztem, mintha egy vasúti peronon állnék. Elveszetten álltam ott és nem tudtam, melyik vonatot válasszam, és senki sem ajánlotta fel segítségét. Mindenki önmagával volt elfoglalva, sietett a maga vonatjához és elutazott. Mindenki a munkája, családja, saját érdekei érvényesítésének célja után futott. Mindenki működött, és tőlem ugyanezt várták. Nekem pedig megannyi apróságot kellett elrendeznem. És annyi mindent éreztem idegennek: a keménységet, a fényűzést, a sokféleséget és még sok minden mást. Ezt senki sem vette észre. Pápua Új-Guineában viszont voltak segítőkész emberek, akik mellém áll-

tak és megkönnyítették az idegen országban élést. Négyszer dolgozhattam Pápua Új-Guineában, s igen megszerettem az országot és az ottani embereket.

1994-ben végleg visszatértem Németországba. Ezúttal nagyon sokáig tartott, amíg újra hazámmá lett. 2003 nyarán átéltem az utolsó váltást egy új hazába. Férjhez mentem és egy számomra ismeretlen vidékre költöztem, új iskolában kezdtem tanítani, és férjemen kívül senkit sem ismertem. Lassacskán itt is elül a vihar, és a fám újra otthon érezheti magát.

Minden változásnál a talajba gyökerezve maradhatott, mert Isten mindig jelen volt és időt szánt rám. A 27. zsoltár lett a kedvenc zsoltárom és végigkísért az évek során. „Világosságom és segítségem az Úr, kitől félnék? ...” (1. v.)

Anneliese Carle, született Kärcher, Chuuk-on jött a világra és ott nőtt fel, Németországban járt iskolába, majd felsőfokú tanulmányokat folytatott, négyszer volt kiküldetésben tanítónőként Pápua Új-Guineában, 2003 óta Friedrich felesége.

Hilde Domin írja:

*Tudni kell elmenni
És mégis olyannak lenni, mint egy fa:
Mintha a gyökér a földbe ragadna,
Mintha a táj költözne és mi erősen állnánk.
Vissza kell fojtanunk a lélegzetünket,
Amíg alábbhagy a szél
És elkezd kavarogni körülöttünk az idegen levegő,
Amíg a fény és árnyék játéka,
A zöld és kék,
A régi mintákat mutatja.
És mi otthon vagyunk
Bárhol is legyen az ...*

Hihetetlenül jó dolgom volt

Anne, mondd el kérlek röviden, hogy mint misszionárius-gyermek mely országokban éltél, hol születted és nőttél fel, hol jártál iskolába és hol szereztél felsőfokú képzést!

Mikronéziában, Chuuk szigetén születtem. Itt csodálatosan szép gyermekkorban volt részem. Talán ilyenekről álmodik némely gyermek: Csendes-óceán, pálmák, tengerpart, meleg, mesés tengeralatti világban búvárkodni, végtelen szabadság ... Ez alatt az idő alatt családommal kétszer jártam Németországban, mindkétszer más-más helyen. Tizenegy és fél évesen öt évre Japánba mentem középiskolába, mialatt szüleim továbbra is Chuukon éltek. A nyári szünetben és kétévenként a karácsonyi ünnepekre két fiútestvéremmel együtt hazarepülhettem, vagyis Chuukra. Ezután következett négy év Németországban, három különböző helyen. Amikor 19 éves lettem, négy évre Kanadába kísértem el szüleimet, ahol elvégeztem a négyéves ápolónőképzőt. Valószínűleg ott is maradtam volna, ha nem mentem volna férjhez

egy német emberhez, és így újra Németországban kötöttem ki.

Milyen a mostani életed?

Férjemmel 18 és fél év óta élek Németországban. Négy nagyszerű fiunk van, és örülök, hogy nem kell elmenem dolgozni, hanem önkéntesként tehetek egyet-mást a gyülekezetünkben. Férjem foglalkozása miatt ezalatt háromszor költöztünk.

Mely országokat vagy helyeket neveznél meg hazádnak, és miért?

Haza ... mit is jelent ez? Ószintén szólva ezt meg kell előbb nézнем a lexikonban. Ott ez áll: Haza = 1. az a hely vagy ország, ahol az ember otthonosan és jól érzi magát. 2. az az ország, amelynek az állampolgára.

Az első jelentés szerint hazámat életem folyamán többször változtattam. Chuuk a gyermekkorom hazája, ahová felnőtként nem tértem vissza. Japánhoz rengeteg jó emlék fűz, de szüleim nem voltak ott, tehát nem volt az igazi „otthonom”. Most már Németországban is jól érzem

magamat. Szívesen élek itt a családommal. A lexikon meghatározása szerint most ez a hazám.

A második értelmezés szerint Kanada a hazám, mert kanadai állampolgársággal rendelkezem. Ha tehetném, azonnal visszaköltöznék oda. Amikor megkérdezznek, azt mondom, hogy kanadai vagyok, pedig születésem szerint valójában mikronéz vagyok ... Honnan jövök? Mindenhonnan és sehonnan.

Milyen többletet jelentett neked, hogy a világ különböző részein tartózkodtál? Mi formált téged jó értelemben?

Abban a kivételes szerencsében volt részem, hogy különböző kultúrákat és országokat ismerhettem meg és nem csupán turistaként. Barátaim a világ sok csücskében élnek. Még soha nem éltem hat évnél tovább ugyanazon a helyen, és aránylag könnyen tudok újabb gyökereket eresztetni. Mélyen hatott rám és formált annak a megtapasztalása, hogy a keresztyének az egész világon egymásra találnak

és együtt dolgozhatunk, továbbá az a kérdés, hogy melyik felekezethez tartozunk, tulajdonképpen lényegtelen. Németországban hiányolom ezt a nyitottságot másokkal szemben.

Melyek voltak a negatívumok? Mi esett nehezedre?

Szerettem volna (és ez részben még most is ott bujkál bennem) egy lenni a többiek között, de mindig külföldinek tartottak. Fehér bőrszínemet nem tudtam megváltoztatni, bármennyire is úgy öltözködtem, ettem, beszéltem, viselkedtem, mint a szigetlakók. Még jól emlékszem arra, amikor szüleim döbbenetére megengedtem a szigetlakóknak, hogy tetveket rakjanak a fejemre, hogy velük együtt ülhessek az ő közösségükben és engedjem, hogy tetvetlenítsenek. Németországban meg mindig a bevándorolt exotikusként tekintettek rám. Legjobban attól a kérdéstől félttem, hogy: „Honnan jössz?” Egyszerűen csak „normális” szerettem volna lenni és a többiek közé tartozni. Édesanyám egyszer azt mondta: „A mi hazánk a mennyben van.” Ez mélyen belémvésődött és végülis a helyes válasz arra, hol a hazám.

Az sem volt mindig egyszerű, hogy korán távol kellett élnem a szüleimtől. Mint anya, ma már úgy gondolom, hogy szüleim hozták a legnagyobb áldozatot. Nekem, mint gyermeknek, ez inkább csak hozzátartozott az élethez.

Honnan jössz? – Ezt a kérdést gyakran fölteszik, különösen, ha új emberekkel ismerkedünk vagy az ember valahol újnak számít. A Németországban felnövekedett legtöbb ember erre a kérdésre egyértelmű választ ad, amin nem kell sokáig gondolkoznia. De mit válaszolhat az ember, ha legfeljebb öt évig élt egy helyen?

Változatos élet

Szüleim misszionáriusok voltak Bangladesben. Első otthoni szabad-

Amikor gyermekeidnek mesélsz a régi időkről, melyek azok az élmények, amelyeket különösen fontosnak tartasz?

Érdekes, hogy különösen szívesen beszélek a Japánban töltött időről, milyen vidámak voltunk ott, mennyi csínyt követtünk el... Ez az időszak pozitív emlékként él bennem, pedig távol laktam szüleimtől. Ezt annak köszönhetem, hogy a diákotthonban a nevelőink mindent elkövettek, hogy valóban otthonunknak érezzük azt.

Nektek, kedves „nénik” és „bácsik”, ezúton is hálás köszönetet mondok! Habár, mint tizenéves, nem minden tetszett nekem, és honvágyam is volt, mégis el tudtátok érni, hogy szívesen gondolok vissza azokra az időkre.

Talán az is hozzájárul ehhez, hogy a diákotthonban mindannyian misszionárius-gyerekek voltunk és az iskolában mindannyian „exotikusak”-nak tartottak. Itt tehát végre „normális”-nak érezhettem magamat.

Kanadában pedig alapjában véve mindenki bevándoró és ezáltal egyenlő. Itt nem számít, honnan jön az ember, egyszerűen odatartozik. Talán ezért éreztem ott annyira jól magamat és lelkesedem, amikor elmondom, barátaimmal mi mindenre vállalkoztunk ebben a csodaszép, tágas országban.

Szilárd kapcsolatok

ságuk alatt négy gyermekből másodikként jöttem a világra. Gyermekkoromat Bangladesben töltöttem. Nagy kertünk volt és legtöbbször egész nap a szabadban tartózkodtunk a nagy meleg miatt. Gyakran jöttek oda bangladesi gyerekek velünk játszani. Németországi tartózkodásunkon kívül iskolaéveim legnagyobb részét Szingapúrban töltöttem a diákszállóban. Gondtalan és szép idő volt ez, mely nagyon formált engem. Természetesen nem mindig volt könnyű

Miért különleges neked az, hogy misszionárius-gyerek lehetsz?

Visszatekintve azt gondolom: hihetetlenül jó dolgom volt. Alighanem senkiért sem imádkoznak annyit, mint a misszionáriusok gyermekeiért. Mennyire meglepődöm még ma is, amikor emberekkel találkozom, akik azt mondják nekem: „Érted régebben mindig imádkoztam.” Ezért borzasztóan hálás vagyok!

Az interjút készítette: Gudrun Neumaier

Anne Bühner, született Seng, férje Friedhelm, négy fiuk van. Mikronéziában, Chuuk szigetén született és nőtt fel, lakott egy ideig Japánban, Németországban és Kanadában, kanadai állampolgár és most családjával Németországban él.

olyan távol lenni a szüleimtől. Nem szaladhattam mindjárt oda anyuhoz. A szünidő után mindig nehéz volt búcsút venni szüleinktől, és néha a honvágy is gyötört minket. Gyermekként azonban az ember gyorsan megszokja az új helyzetet, és a többi gyermek, meg pót-szüleink jól elterelték a figyelmünket. A házi feladatok elvégzése után egy ilyen nagy „családban”, melybe 14–16 gyermek tartozott, sok lehetőséget találtunk a játékra. Minden este áhítaton vehettünk részt

Christine Mack a nővérel Bangladesben

és a hétvégeken kirándultunk. Amikor az emberek sajnáltak engem, hogy ilyen korán távol kell élnem a szüleimtől (akkor hatéves voltam), nem értettem őket. Gyermekként úgy fogadtam a helyzetet, ahogy volt, és nem sokat gondolkoztam rajta. Egészen normálisnak éreztem, hogy szüleimet és kezdetben a fiatalabb testvéreimet is csak a szünidőkben láthattam. Állítom, hogy ez az idő nem ártott nekem, és a családommal való kapcsolatomra sem hatott negatívan – sőt ellenkezőleg. Valószínűleg azért is él a Szingapúrban töltött idő olyan pozitívan az emlékezetemben, mert Németországban sokan imádkoztak értünk.

Amikor 14 éves lettem, Németországba költöztünk, ahol később érettségiztem is. Összesen négyszer váltottam iskolát és hét költözést éltem meg. Iskoláim elvégzése után Mikronéziában féléves szociális-missziós bevetésen vettem részt és különféle iskolákban segítettem. Jelenleg Ludwigsburgban általános és középiskolai tanárképzőre járok és remélem, hogy idén végzek. Mi következik ez-

után, azt nem tudom, de a misszió nekem aktuális témát jelent.

Ilyen életrajz mellett néha csakugyan fel lehet tenni a kérdést: „Tulajdonképpen hol is van a hazám?” Nem tudom egy meghatározott helyhez kötni, mert ahhoz nem éltem elég hosszú ideig egy helyen. Ha meg kellene határoznom, mi a haza, ezt mondanám: „Ott van, ahol a családom és a barátaim élnek, tehát azok az emberek, akiket szeretek. Az a hely az, ahol jól érzem magam és úgy érzem, elfogadnak.

A személyiségre gyakorolt hatás

Milyen hatást gyakorolt ez a misszionárius-gyermeki élet rám személyesen?

Gyermekkoromban mindig más voltam, mint a többiek az osztályban. Szingapúrban a német iskolában, ahová legtöbbször gazdag diplomata-gyermekek jártak, más voltam azért, mert a diákszálláson laktam és a szüleim nem voltak jómódúak, ráadásul misszionáriusként dolgoztam egy másik országban. Németországban „különleges” voltam, mert Ázsiában éltem előbb. Tulajdonképpen szép dolog különlegesnek lenni, de tizenévesen az ember olyan szeretne lenni, mint a többiek. Sokszor egyszerűen idegesített, amikor először hosszasan kellett magyarázni, miért nem Németországból jövök. Ezért a németországi kezdeti időben nagyon értékeseknek találtam a misszionárius-gyerekeknek rendezett táborokat. A misszionáriusgyerekek között hamar otthonosan éreztem magamat, mert mindannyian ugyanolyan helyzetben voltunk és hasonlókat éltünk át. Ez olyan erősen összekapcsolt minket, hogy még ma is különlegességnek számít, amikor misszionárius-gyerekekkel ta-

lálkozom, mert különleges kapcsolatot áll fenn közöttünk, akkor is, ha nem gyakran találkozunk. Jogosnak tűnik a kérdés, hogy nem jelent-e azonosságvesztést egy ilyen életút. Mindenesetre a lakóhellyel való azonosulás hozzájárul az azonosságtudat kialakulásához. Én azonban ezt csak egy építőkönek érzem a sok közül. Egy személy azonosságtudatát nem kizárólag a lakóhely határozza meg. Ugyanúgy, sőt talán sokkal inkább meghatározó a család, a képességek, a személyiségi tulajdonságok, az illető neme és a tapasztalatok. Én azt tapasztaltam, hogy a gyakori lakóhelyváltogatás – különösen tizenéves korban – megnehezíti az azonosságtudat kialakulását, viszont – különösen később, felnőttként, – elő is mozdíthatja.

Életem története bizonyára kihat a személyiségemre is. Ennek talán egyik következménye az, hogy gyorsan tudok alkalmazkodni és jól be tudok illeszkedni egy új helyzetbe. Ennek lehet pozitív, de néha negatív hatása is. Ezenfelül széleseedett a látóköröm, és megtanultam az élet más értékeit nagyra tartani. Mozgalmas gyermekkoromnak a hittemre gyakorolt igen jelentős hatása, hogy Isten az életem biztos alapja. Ő az, aki mindig jelen van, aki mindig ugyanolyan, a szikla, melyre mindig építhetek – akkor is, amikor sokminden változik körülöttem.

Közben már nyolc év óta Németországban élek és jól érzem itt magam. Természetesen gondolok néha még Szingapúrra és Bangladesre, és egyes dolgokat hiányolok. Utólag nagy gazdagításnak tekintem múltamat, és hálás vagyok azért a kiváltságért, hogy ennek a világnak sok helyét láthattam, más kultúrákat és szokásokat megismerhettem, és megtanultam azokat értékelni.

Christine Mack

Bangladesben nőtt fel, legtöbb iskoláévet Szingapúrban töltötte, Németországban érettségizett és folytatott tanulmányokat, közben rövid kiküldetésen volt Mikronéziában.

A múlt pozitív hatásai

Anne-Christine, hogyan használta fel Isten misszionárius-gyermeki múltadat a jövőd érdekében?

Először misszionárius-gyermeki mi voltomnak csak a negatív oldalai jutottak eszembe. Ez gyakori eset.

Ifjúsági tábor Mánuszon (Pápua- Új-Guinea): Anne balról a harmadik

Sámuellel aztán elgondolkoztunk és ámultunk, mi minden jó következett ebből és hogy Isten tulajdonképpen a múltammal felkészített a jövőmre. Meg kell még említenem, hogy szüleim, Marion és Wilfried Schmidt, Pápua Új-Guineában voltak misszionáriusok, én pedig ott születtem és nőttem fel.

Mint misszionárius-gyerek például elég jól megtanultam angolul. Álmomban sem gondoltam soha, hogy Isten ezt egyszer fel fogja használni. Angol nyelvi ismereteim például megkönnyítették nekem az átállást Bangladesben, s ez kaput nyit a külföldiek felé is, amiért hálás vagyok.

Viszonylag gyakran költöztem, ez a misszionárius-gyerekeknél már így szokott lenni. Nem mindig volt könnyű, különösen a barátok és barátságok miatt. Sem akkor, sem azóta nem szeretek költözködni. De bele tudom élni magamat, milyen az, amikor másoknak gyakran kell költözniük, hontalannak érzik magukat,

és mindig mindent újra kell kezdeniük. Nem ritkán találkoztam emberekkel, akiknek jólesett, hogy meghallgatom őket és együttérzek velük, különösen foglalkozásomban, mint ápolónő. Isten csakugyan jóra tudta fordítani negatív élményeimet. Minden misszionárius-gyermekben közös a távolléti fájdalom. Azt hiszem, hogy a hontalanság mellett ez is okozta, hogy a misszió gondolata nem esett nehezemre. Őszintén vágytam arra, hogy Istennek szolgáljak, és ez vezetett oda, hogy életemet teljesen Isten rendelkezésére bocsátottam. Ez kihatott a hivatás választására és különösen a társválasztásra, és arra, hogy kész voltam Bangladesbe menni.

Visszatekintve csak csodálni tudom Istent. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy szolgálatba állított a férjem oldalán. Nem igazán hittem, hogy Isten tud valamit kezdeni az-za, hogy átadtam neki az életemet. Az, hogy misszionárius-gyerekek (megint) a misszióba menjenek, ugyanúgy nem természetes, mint az, hogy keresztyének gyermekei is keresztyének legyenek.

Anne-Christine Strauss Pápua Új-Guineában született és nőtt fel, a német távoktatás keretében tanították, később négy évig volt két különböző internátusban, 1992-ben családjával visszatért Németországba. Iskolái befejezése után elvégezte az ápolónőképzőt, Bad Liebenzellben egy évig járt a bibliaiskolába, majd 2002-ben férjhez ment.

Samuel Strauss Németországban született, ugyanabban az évben szüleivel Kanadába költözött, a kanadai iskola-rendszer kereteiben tanult. Kanadában természettudományi szakon végzett,

majd a Liebenzelli Misszió Teológiai szemináriumán tanult. Egyéves gyülekezeti gyakorlaton volt Edmontonban, majd missziói felkészülésen vett részt Torontóban (mindkettő Kanada). Megnősült, 2004 szeptembere óta Bangladesben él, egyelőre a nyelvet tanulja.

Sámuel, hogyan vezetett téged Isten Kanadában, mint lelkész fiát?

Még nem vagyok harmincéves, nem tudom, elég távol vagyok-e már attól az időtől, hogy erről nyilatkozni tudjak. De azért néhány dolog eszembe jut.

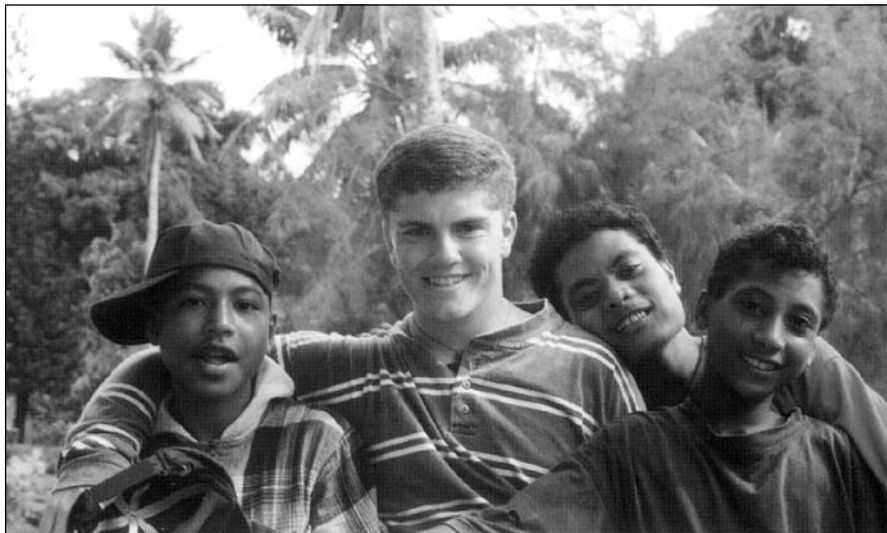
Mint liebenzelli misszionáriusok fia ma nagy kiváltságnak tartom, hogy Kanadában nőhettem fel. Az ország nagyszerűen multikulturális, és néhány barátom másodnemzedéki bevándorló volt. Kitcheneri gyülekezetünknek volt egy német és egy angol része. Isten gazdagította az életemet a kulturális sokféleséggel, azzal, hogy az iskolában, a gyülekezetben, a tanulmányaim közben megértővé tett a kulturális feszültségek iránt.

Fontos nyomokat hagyott Isten az életemben a sok misszionárius által, akik gyülekezetünkben megfordultak. Isten már gyermekkoromban megszólított előadásai, képei és világos igehirdetései által. Mint lelkész fia, kérdéseimtől már az étkezőasztalnál megszabadulhattam, mert a misszionáriusok gyakran nálunk szálltak meg. Átéltém, mennyire szeretik az Úr Jézust, nemcsak a hatásos előadásokban, hanem a személyes beszélgetésekben is. Hozzájárultak ahhoz, hogy az Úr Jézus segítségével nyitott maradtam arra, hogy lelki szolgálatba álljak.

Ötödik és tizedik életévem között hivatásbeli okokból ötször költöztünk. Hihetetlenül nehezemre esett új barátokat találni. Ez óriási kihívást jelentett nekem. Majdnem négy évig imádkoztam egy korombeli hívő barátért. Valószínűleg szüleim szolgálata összefüggött ezzel a nehéz idővel. Viszont rászorított arra is, hogy az Úr Jézust keressem mint vi-

gasztalót és segítőt. Imádságaimban vártam tőle valamit. Isten meghallgatta imádságomat és megajándékozott egy kedves, fülöpszigeti baráttal. Ma nyereségnek látom, hogy lelkész fiaként nőhettem fel. A családban a szülők szolgálatát és hitét a gyerekek megfigyelik és „belülről” élik át. „Strauss lekipásztor és a lekipásztorné” számára öcsém és én fogadtuk a telefonhívásokat, hajtogattuk a programlapokat, rendeztük el a székeket, s ahogy idősebbek lettünk, szüleink velünk is meg tudtak beszélni különféle kérdéseket, mi voltunk a fuvarozók, a zenei kíséretet adók, a határidőnaplójuk... De szüleink ennél sokkal többet jelentettek nekünk.

Mint lelkészgyerek, tudom, milyen nehéz gyülekezeti helyzetek léteznek és hogy egyesek mennyire tudnak szenvedni. Emlékszem arra, hogy térdénállva találtam apámat, mikor imádságában a gyülekezetért harcolt. És hogy édesanyám segített olyan területeken, amelyekhez nem érzett tehetséget, és Isten megenged-

1996: Samuel Strauss segítőként táborban Yapon Mikronéziában

te, hogy sikerüljön neki. Ilyen élmények nem múlnak el nyomtalanul egy lelkészgyermek életében.

Mi az, amit különösen fontosnak találtok egy misszionárius-gyerek életében?

Miközben ezeket írjuk, mindkettőnknek újra feltűnik, Isten mennyire ott volt az életünkben védő, formáló ke-

zével. Még sok fantasztikus és nehéz dologról is lehetne beszámolni. Egy valamit azonban mint fiatal misszionárius-gyerek házaspár szeretnénk kijelenteni: Úgy tűnik, az élő Istennek öröme telik abban, hogy a (talán komplikált) múltunkat gyógyítólag közelítse meg és beépítse igazán jó terveibe. Ez egyébként nemcsak misszionárius-gyerekekre igaz.

Mély gyökereket verni

Az ősz Japánban mindig számtalan tájfunnt hoz magával. Az elmúlt évben ezek az őszi vharok különösen hevesek voltak. Egyikük még arra is képes volt, hogy kertünkben egy bambuszt gyökerestül kiforgatott. Csodálkoztam rajta, mert a bambuszok sokat kibírnak. A felszínre került gyökereket látva a misszionárius-gyerekek jutottak eszembe. Gyakran ilyen kérdések foglalkoztatják őket: „Hol vannak a gyökereim? Hová tartozom? Hol van az otthonom?” Nem könnyű erre választ találni.

Ez azonban nem azt jelenti, hogy a misszionárius-gyerekeknek nincs otthonuk. Az évek folyamán sok misszionárius-gyerekekkel ismerkedtem meg, akik családjukban gazdagon kapták a védettséget, gondoskodást és szeretetet. Sok misszionárius-családban az apák több időt töltenek otthon, mint más apák, mert a munkában töltött idő és a magánélet nem, vagy csak kevésbé különül el. Melyik családban ebédel az apa otthon? Itt Japánban sok hely-

beli gyermek csak a hétvégén találkozik édesapjával, mert hétközben különösen hosszú a munkaidejük. Ezzel szemben a misszionárius-gyerekek, amíg nem járnak iskolába, az egész családdal együtt étkeznek. Sok misszionárius-házaspárral ismerkedtem meg, akik tudatosan szántak időt, erőt és szeretetet a családi életre és gyermekeiknek szép otthonot teremtettek.

Tehát nem az a kérdés, hogy a misszionárius-gyerekeknek van-e otthonuk, hanem az a kérdés, hol az otthonuk. Fontosnak találom ennek megállapítását, mert ezt könnyű öszszecserélni.

Haza vagy nemzet?

„Hol vagyok otthon?” Miért olyan nehéz vagy lehetetlen a misszionárius-gyerekeknek erre a kérdésre megtalálni a választ? A fő ok valószínűleg abban van, hogy két vagy több kultúrához tartoznak. Először is ott van a szülők hazája, másrészt az az ország,

amelyben felnőnek. Néhányuknál később még ehhez járul egy harmadik, amikor más országban folytatják tanulmányaikat.

A misszionáriusok aránylag gyakran költöznek, missziói országukon belül vagy egy másik országba. Aztán ott vannak még az otthon töltött idők, amelyeket egészen különleges költözésnek tekintek. A misszionárius-gyerekek ilyenkor abból az országból, amelyet rendszerint hazájuknak tekintenek, szüleik „hazájába” költöznek. A haza fogalma a megszokott helyek mellett szorosán összefügg személyekkel is. A misszionáriusok örülnek, hogy viszontláthatják rokonaikat és barátait otthon töltött idejük alatt. Gyermekeiknek azonban előbb ki kell építeniük ezeket a kapcsolatokat és új barátokat kell találniuk. Néha csak az otthon töltött idő második felében sikerül nekik barátságot kötni, röviddel az

újboldi elbúcsúzás előtt. A gyerekek gyakran az otthon töltött időben csak arra várnak, hogy újból kiutazhassanak. Előre örülnek a megszokott környezetnek, barátaiknak és az ételnek az ő országukban. Az ő szemszögükből nézve visszautaznak arra a vidékre, amit tulajdonképpen hazájuknak tartanak. Odatartozónak érzik magukat, biztonságosabban, védettségben, mert ismerik a magatartási szabályokat, míg az úgynevezett „hazában” sokminden szokatlan és új nekik. Ez bizonytalanságot, félelmet és azt az érzést keltheti bennük, hogy nem tartoznak oda. Az otthoni tartózkodás sok misszionárius-gyermeknek csak egy közbülső állomás, és ezért nem igazán vernek gyökeret. Nekem úgy tűnik, nagyon fontos, hogy a szülők pozitív viszonyulást tartsanak fenn hazájuk iránt. Mert csak úgy tudnak gyermekeiknek pozitív magatartást közvetíteni és segíteni nekik, hogy lebontsák előítéleteiket vagy esetleg ellenszenvüket. Nem ritkán hallottam különböző misszionárius-gyerekektől enyhén negatív kijelentéseket, melyek így kezdődtek: „A németek...” Ezzel egyértelműen elhatárolódnak nemzeti hovatartozásuktól.

A misszionárius-gyerekek dilemmája, hogy sem az egyik, sem a másik kultúrához nem tartoznak oda igazán. Nem igazán németek és nem igazán japánok. Valahol a kettő között léteznek és ide-oda ráncigálva érzik magukat. Egy német-japán meccsnél melyik az ő csapatuk?

Meggyökerezni a saját hazában

Amíg a gyerekek kicsik, elsősorban ott vannak otthon, ahol a szüleik élnek. Megfigyeltem, hogy az otthon, a haza, a hovatartozás kérdése a legtöbb misszionárius-gyereknél csak akkor tör fel, amikor a missziós országot végleg elhagyják és továbbképzés vagy egyetemi tanulmányaik miatt egészen abba az országba költöznek, melynek állampolgárságával rendelkeznek. Nekik

ez gyakran csak papíron a hazájuk. Nagyon különböző, hogy a misszionárius-gyerekek hogyan birkóznak meg ezzel a kérdéssel és mennyi idő kell nekik ahhoz, hogy a számukra szokatlan kultúrában gyökeret verjenek. Egyesek soha nem gyökereznek meg igazán. Még egy családon belül is különbözőképpen dolgozzák fel a gyerekek életüknek ezt a nagy érvágását. Visszatérésük kezdetén kortársaik gyakran érdekes exotikusokként kezelik őket. Ez az érdeklődés gyakran hamar alábbhagy, és hamarosan ugyanazokat várják el az újonnan érkezettektől, mint a többiektől. Némely misszionárius-gyerek azonban inkább külföldinek tekinti magát és túl magas követelménynek érzi, hogy német legyen.

Fájdalmasan tapasztalják azt is, hogy korábbi évek élményeit nem igazán oszthatják meg másokkal, mert múltjukban nincsenek hasonló élmények. Még ha az új barátok megkísérik is, hogy résztvegyenek a misszionárius-gyerekek életében, az ő világuk idegen marad számukra.

Hétvégi családok

Körülbelül tizenkét év óta gondoskodom a misszionárius-gyerekekről a japán nakanoshimai diákotthonban. Innen járnak a német iskolába, mert az a szülők otthonától túl messze esik. Az időleges elválás az otthonuktól igazi kihívást jelent a gyerekeknek és a szülőknek. Még ha a gyerekek több időt töltenek el az internátusban és az iskolában, mint szüleiknél, mégis az marad az otthonuk. Ez egészen természetes és abban is megnyilvánul, hogy a gyerekek ismételen küzdenek a homvággal. Mégis bizonyos mértékig második otthonukként kell ott berendezkedniük, különösen akkor, ha a szüleiket csak ritkán látogathatják meg. A diákok nagy része minden hétvégén vagy havonta egyszer utazik haza. Ennek a lehetőségnek van egy szép és egy nehéz oldala – a családdal való rendszeres együttlét, de

az állandó búcsúzás is. Ez nagyon fárasztó lehet és nagy rugalmasságot igényel. Egy első osztályos egyszer határozottan kijelentette: „A többi osztálytársamnak jobb, mert nem kell minden hétvégén hazautazniuk és vasárnap este vissza a diákotthonba.” Az állandó változás megnehezíti, hogy a gyermekek igazán nyugalomra jussanak.

Hallatlan ellenállóképesség

Hamis következtetést vonnánk le azonban, ha azt állítanánk, hogy a misszionárius-gyerekek hátrányos helyzetben vannak. Egyszerűen csak más kihívások jelennek meg életükben, mint a többi gyermekében. Szeretnék itt visszatérni a bambusz képéhez. A bambusz gyorsan nő, mindig zöld, és súlyos terheket tud hordani, például a nedves havat. A misszionárius-gyerekek az életüket érő terhelések alatt is tudnak nőni és hallatlan ellenállóképességet kifejleszteni. Egész sor ilyen misszionárius-gyerekekkel ismerkedtem meg. Nemrégem meglátogattam egy fiatalasszonyt, aki korábban mint misszionárius-gyerek néhány évig a diákotthonban lakott. Akkoriban nem volt könnyű neki távol élni szüleitől. Most érdekes munkája van, amelyben öröme telik. Egy német vállalatnál dolgozik, amely kis kirendeltséget tart fenn Japánban. Egyik feladata, hogy közvetítsen Németország és Japán között, ha a kulturális különbség miatt nehézségek támadnak.

A misszionárius-gyerekek előtt azáltal, hogy különböző kultúrákhoz tartoznak, az élet különböző területein olyan távlatok nyílnak meg, amelyek gazdagítják életüket. Otthon érzik magukat helyzetekben, amelyekben mások elbizonytalanodnak. Amikor 1999-ben először utaztam ki Japánba, egy misszionárius-családdal repültem együtt, amely már több időszakot (általában 4 évet töltenek egyfolytában egy helyen – ford. megj.) töltött Japánban. A két gyerek úgy mozgott a repülőgépen,

mintha otthon lennének. Én azonban már elmúltam harminc éves, de korábban még csak egyszer repültem, és kissé bizonytalanul éreztem magamat.

Mély gyökerek

Egy másik gondolat is mindig újra lenyűgöz, amikor a misszionárius-gyerekek életére gondolok: Alig létezik a világon gyermekeknek egy másik csoportja, akikért annyit imádkoznak. Ezen a helyen szeretném megköszönni minden kedves Olvasónak, aki imádkozik a misszionáriusok gyermekeiért, és sze-

retném őket bátorítani, hogy ezt továbbra is tegyék. Nem hiábavalók az imádságaik.

Évekkel ezelőtt mondta egy misz-szionárius-gyerek, aki itt lakott a diákothonban: „Mindenütt otthon lehetek, mert Isten mindenütt velem van.” Ennél a kislánynál ez nem szajkózott mondat volt, hanem saját mély meggyőződése. Ha a két kultúra közötti állandó ide-oda mozgás és az internátusi élet miatt egy misszionárius-gyermek közelebb jut otthonához Istennél és mennyei hazájához, akkor megtalálta hovatartozásának tu-

lajdonképpeni helyét. Mégegyszer visszatérve a kezdeti képhez: Még ha mostani életükben néha gyökértelennek érzik is magukat, az örök Istenbe vetett hit által mélyebb gyökereket találtak. Ez a legszebb, ami megtörténhet velük.

Regine Kraft missziós nővér

Eredetileg nevelőnő, majd elvégezte a Liebenzelli Misszió bibliaiskoláját és belépett a missziós nővérek közé. 1989 óta Japánban él, a nyelviskola elvégzése után 1992 óta a diákothonban gondozza a misszionárius-gyerekeket.

Otthon lenni két helyen

Andrea Pflaum nagyon jól érzi magát az internátusban és örül annak is, amikor otthon lehet.

Kenyában internátusban

Tulajdonképpen két otthonom van, egy Kenyában és egy Zambiában!

Az év kilenc hónapját Kenyában töltöm egy amerikai középiskolában, tehát kereken 2500 kilométerre zambiai otthonomtól. A „Rift Valley Academy” 2500 méter magasan fekszik a tengerszint fölött, és csodálatos kilátás nyílik a Rift-völgyre – amiről az iskola a nevét kapta – és a völgyben lévő nagy vulkánra. Minthogy az év nagyobb részét az internátusban töltöm, valamiképpen ez kellene, hogy az otthonom legyen. Vagy mégsem? Egy internátus legyen az ember otthona? Talán furcsán hangzik, de szívesen vagyok itt. Ötszáz tanulóból álló nagy, boldog családként élünk együtt (legtöbben misszionárius-gyerekek, akár csak én), több mint 24 különböző nemzetből, és körülbelül 100 munkatárssal az Egyesült Államokból és Kanadából. Minden nagyon amerikai jellegű: az oktatás, az intenzív sportprogram, az ételek (mindenki úgy öltözik, ahogyan Amerikában szoktak, és amerikai ki-

ejtéssel beszélnek). Ez az iskola 1999 óta az otthonom, és örülök minden napnak, amit itt tölthetek. Nagyszerű barátaim vannak a világ minden tájáról és kedves tanáraink. Mindenekfelett szeretem a sportot és ezért a „Rift Valley Academy” paradicsom a számomra. Iskolai csapataink vannak, és ha az ember jó formában van és elég ügyes, résztvehet a játékokban. Én a női kosárlabda-, futball- és röplabda csapatban veszek részt. A játékszezont háromhavonta váltják. A foci az abszolút kedvencem. Naponta körülbelül kétórás intenzív edzést tartunk, hetente játszunk más középiskolák csapatai ellen és szombaton vannak a versenyek.

Sok mindent élvezek ebben az iskolában, ide tartozik a tanítás is, meg az, amikor barátaimmal vállalkozunk valamire, a különféle sportok, iskolai kirándulásokon Kelet-Afrikát felfedezni és annak a lehetősége, hogy nagyon sokat tanulhatok Istentől és a Bibliáról. Az iskola az otthonom! Bármennyire furcsán hangzik is, nagyon hiányzik majd ez az iskola, amikor július 16-án meglesz a záróvizsgám.

Zambiában, a családban

Zambia is az otthonom! 1986-ban születtem Zambiában és ott nőttem fel. Akkoriban az volt az egyetlen otthonom. Zambia mindig is az otthonom marad, jobban mint Kenya, vagy bármely másik ország. 1991

óta Musengában él a családom, egy jellegzetesen földműves területen, a bozótban. Ha otthonra gondolok, mindig elsőnek Musenga jut eszembe. Mindig is otthonomként fogom emlékezetemben megőrizni.

Az otthon ott van, ahol anyám, apám és testvéreim élnek, ahol jól érzem magam, ahol minden ismerős nekem, ahol felnevelkedtem. Zambia az otthonom – az emberek, a táj, az éghajlat, minden, még egészen apró dolgok is: például a baloldali közlekedés, a kátyúk, az iszapos vagy poros, homokos, aszfaltotlan utak, a piacok, a falvak, hangyabolyok és nyaralóház méretű sziklák, utazás négykerék meghajtású autókban és repülés a kis bozótrepülőgépeken, egyszerűen az élet az afrikai kultúrában.

Otthonomhoz tartozik a zöld kertkapu is Musengában, amelyre egy kutyafejet festettek és egy felirat olvasható: „Chenjeleni Nembwa” (bemba nyelven: „Vigyázat! Kutyák!”). A régi angol farmház, ahonnan a kis völgyre és egy folyóra látni. A nagy kutyák ugatása (rottweiler, dobermannok, dán dogok), amelyek szeretnék felhívni magukra a figyelmet (biztonsági okokból tartunk kutyákat). A nyulak, tengerimalacok és kis antilopjaink. A kis szoba, amit nővéremmel osztok meg, ahol a gekkók fel és le szaladgálnak a falon és ahol reggelként a szúnyoghálón át megfigyelhetem őket.

A nagy zöld kert a sok virággal, bokorral és pálmákkal, a nshima és kapenta (zambiai ételek), nagy, lédús mangók, óriási viharok, amikor kiabálni kell, hogy megértsük egymást. Az afrikai eső, vagy egy forró napsütéses nap illata, áramkimaradások, nagy bozót-tüzek, éjszakai zajok, hangyacsapatok, amelyek a házban vagy odakint rántkámadnak. A kis bozótutakon a magas elefántfüben kocogni vagy kerékpározni. A sok madár és rovar, a vadvirágok és a kis barátságos zambiai gyerekek, akik „abasungu, abasungu”-t (fehér emberek) kiáltanak, ha meglátnak. És a lenyűgöző zambiai naplementék: csodálatos színek – bíbor, rózsaszín, narancsszín és piros –, amelyek befestik az esti égboltot.

Az otthon ott van, ahol a szívünk – és az én szívem Zambiában van. A nagy afrikai földrész az otthonom. Egy közmondás szerint: „Ha afrikai földre léptél, soha többé nem tudod lerázni a port a szandálodról”.

Jürgen és Monika Wiegel (banktisztviselő és okleveles tolmácsnő), két gyermekük van, Elvégezve a Liebenzelli Teológiai Szemináriumot 1993-tól 2004-ig Burundiban gyülekezetépítő szolgálatban álltak, majd Zambiába költöztek, ahol Jürgen Wiegel a „Fiwale Hill Bible College” bibliaiskolán tanít és az ő feladata az iskola továbbfejlesztése is.

Jonathan (10 éves) és Marlena (8 éves) Burundiban született, német állampolgárok, és 2004 augusztusa óta szüleikkel, Jürgen és Monika Wiegellel Zambiában laknak. A keresztyén Amano iskolába járnak és csak hétvégéken jönnek haza. Ők maguk mondják el, hogyan éltek meg, hogy hazát és iskolát váltottak.

Jonathan: „Nem nagyon tetszik nekem, hogy gyakran kell iskolát váltanom és új barátokat találnom. Burundiban a belga iskolába jártam. Ott franciát kellett tanulnom, mert a tanítás francia nyelven folyt. Két

„Meghempergettek” az afrikai porban, és kitörölhetetlen nyomokat hagyott bennem.

Új otthon Németországban?

Amikor Afrikában eltöltött 18 évről gondolkodom, mindent minden vonatkozásban szerettem. Örülök, hogy lehetőséget kaptam arra, hogy Zambiában és Kenyában is élhettem. Élveztem az internátust mindazokkal a szép időkkel, amelyeket barátaimmal és a sporttal töltöttem. Zambiában különösen a családommal töltött időket értékelem, legjobb emlékeim közé tartoznak. Élveztem, hogy olyan ellentétes körülmények között nőhettem fel különféle kultúrákban. Voltak nehéz idők is, de Isten hűséges volt és törődött velem. Soha nem volt egyszerű elmenni hazulról, egy másik országban iskolába járni. Néha nagyon is nehéz volt. Isten azonban segített nekem a honvágyban és a búcsúzásban. Amióta

Új otthont keresve

tanéven át ott oktattak engem, amíg családom Zambiába költözött át. Barátaimmal együtt én is nagyon szomorú voltam, amikor hallottuk, hogy el kell mennünk. Sajnos nem maradt más választásom. Mielőtt elutaztunk, egy csütörtök délután a futballedzés után legjobb barátaimmal búcsú ünnepséget tartottunk az uszodában. Úsztunk és birkóztunk a vízben, azután Fantát és Sprite-et kaptunk inni. Élveztük az ételeket is: süteményt, karangas-t (pirított földimogyoró) és samusas-t (darálthússal vagy zöldségekkel töltött háromszög alakú tészta). Mindenki élvezte az ünnepséget. Fél évvel ezelőtt még gyakran gondoltam ezekre a barátaimra. Most már nem hiányoznak annyira, mert sokféle más dolgom akad, és új barátokat is találtam.

Zambiában az első négy hónapban az angolnyelvű Simba-iskolába jártam Ndolában. Nem volt könnyű. Át kellett állnom az angol nyelvre. Ehhez járt még, hogy kezdetben a gyerekek kinevettek engem, mert új voltam és

az internátusban élek, megtanultam családomat nem mint valami természetes dolgot látni. És amikor Zambiába megyek, a velük való együtt-létben minden pillanatot élvezek.

Amikor arra gondolok, hogy júliusban befejezem az iskolát, örülök. De kicsit félek is, mert családomat, barátaimot, mindent, amiben otthonosan éreztem magam, és az otthonomat elhagyom, hogy egy idegen országba, idegen emberek közé költözzek. Amikor elhagyom majd Zambiát, azt az országot, amelyben születtem és amelyben éltem, felteszem magamnak a kérdést, hogy Németország, melynek állampolgára vagyok, valaha is hazám-má lesz-e.

Németre fordította Oliver Hauck

Andrea Pflaum, született és felnőtt Afrikában, júliusig Kenyában járt iskolába. Ezután decemberig családjánál lesz Zambiában, majd Németországba költözik, szülei hazájába.

kissé erőteljes az alakom. Most már ez az idő is elmúlt.

Január óta az Amano iskolába, a Liebenzelli Misszió által felépített bentlakásos iskolába járok. Ez a legjobb iskola, mert ott sok a keresztyén és mert mindenki annyira barátságos. Aztán meg beszélgethetek a többi misszionárius-gyerekekkel. Igaz, hogy a misszionáriusok gyerekei németek, de itt többnyire angolul beszélgetünk.

Alapjában véve nagyszerű dolog misszionárius-gyereknek lenni. Szerettek repülőgéppel is utazni. Csakhogy amikor apa misszionárius munkatársainak gyerekeivel összebarátkoztam és nekik vagy nekünk egy másik országba kell mennünk, az egyáltalán nem tetszik nekem, mert akkor mindig újra barátokat veszítek el. Az is igaz azonban, hogy az Amano iskolában és Fiwale Hill-ben már új barátokra leltem. Ezúttal reménykedem, hogy nem egyhamar kell elválnunk egymástól. Végül pedig az Amano iskolában rólunk gondot viselő házaspár nagyon kedves. Ez segít abban, hogy

hétközben ne hiányozzanak annyira a saját szüleink és széppé teszi az ott-tartózkodást.”

Marlena: „Nyolc éves vagyok és misszionáriusok gyermeke. Szeretem új otthonunkat Zambiában. A halastószzerű medencét a műanyag védőtetővel, a „Fiwale-Hill” hegyet és a szobámat csodaszépnek találom. Kutyáink valódi németjuhászok. Nagyon szeretem őket. Sokat hancúrozunk együtt és szeretem simogatni őket. Van egy macskám is, Tigriscica a neve. Majdnem tiszta fehér, de fekete a füle és az orra, a szeme pedig kék. Néha az ágyamban alszik. Ölemben hangosan dorombol. Sajnos

utána tele vagyok fehér szőrszálakkal. Csak egy barátnőm van itt Fiwale Hill-ben, Natasának (Grupp) hívják. A trampolinon ugrálunk, amit szüleink bátyámnak és nekem karácsonyra ajándékoztak. Néha pedig babáimmal játszunk.

Első otthonom Burundiban volt, ott születtem. Át kellett azonban költöznünk Zambiába, mert Burundiban mindig sok háború volt, és apukám új munkát kapott Zambiában. Az elköltözés Burundiból nehezemre esett. Barátaimat, mint például Myrienne és Tobit Hartmannt meg Carly Johnsonot ott kellett hagynom. Reméltem, hogy talállok megint új barátokat.

Szeptembertől decemberig a Simba iskolába jártam Ndolában. Mivel tudtam már angolul beszélni és mert olyan sokan imádkoztak értem Németországban, ez nem esett annyira nehezemre. Csak angolul írni volt kicsit nehéz. Ha választhatnék, hol laknál legszívesebben, Burundit választanám, mert az a hazám. Január óta a keresztyén Amano iskolába járok, hetente négyszer ott is alszom. Ez egy kicsit tetszik nekem. Szerencsére két barátnőm, Bupe és Elina (Brunner) egy szobában alszanak velem. Nagyszerű lánycsapat vagyunk. Ha akartok, imádkozzatok értünk, szükségünk van rá, hogy Isten segítsen nekünk.”

Dr. Keszi Krisztina november 6-án Liverpoolból küldött leveléből:

Legutóbbi híradása óta annyi változott, hogy házon belül kissé csendesebb, kevésbé zajos oldalra költözött. Így jobban tud aludni. Októberben az évfolyam „Nemzetközi Est”-et tartott, mely érdekesen és jó hangulatban zajlott. Ezzel egyidőben megkezdődtek az úgynevezett revíziók, vagyis kis ellenőrző vizsgák. A tanulás a korábbinál is intenzívebb, mert a hó végén két napos vizsgára készülnek. 25-én délelőtt 3 órás írásbeli, esszé-írás. Ez főként szervezéstan, közegészségügy, betegségmegelőzés témakört foglal magában. Délután másfél órás laboratóriumi vizsga. 28-án hétfőn folytatódik a vizsga: délelőtt írásbeli teszt-vizsga a trópusi betegségekről. Délután gyakorlati vizsga. Egészen addig viszont folyik a tanítás. Csak két napot kapnak a vizsga előtt a tanulásra, felkészülésre. Nagy szüksége van a Testvérek imádságára.

Hálás az Úrnak, mert Igéje által erősíti. „Mennyei Atyám újra és újra bátorít, így hát megyek előre.” A 103. zsoltár soraival köszönt mindenkit: „Áldjad, lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad, lelkem az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!

Ha az Úr engedi és minden a tervek szerint intéződik, Krisztina kibocsátó ünnepsége 2006. január 14-én, szombaton 10 órakor lesz Miskolcon. Bővebbet erről a karácsonyi számban írunk.

A Luz család legújabb, majdnem újságnyi terjedelmű körleveléből itt most a hálaadásukat és imakéréseiket adjuk közre.

(A teljes szöveget e-mail-en, német nyelven tudjuk küldeni, ha valaki kéri.)

„Nagyon hálásak vagyunk ...

... a gyülekezet növekedéséért. Imádkoztunk, hogy újabb embereket hívhassunk meg az istentiszteletekre. Gyülekezeti tagjaink meghívják munkatársaikat vagy barátaikat. Itt ez nem egyszerű, mert az emberek ragaszkodnak a katolikus hagyományokhoz és nem érdekli őket a Biblia, vagy nem akarnak tudni arról, hogy erkölcsi életüknek meg kellene változnia. Sokan azt hiszik, az üdvösséghez elég, ha rendszeresen részt vesznek a misén. Nem mindig könnyű megmagyarázni nekik, hogy élő kapcsolatra van szükségük Jézus Krisztussal. Isten azonban lépésről lépésre végzi a maga munkáját, és jönnek új emberek. Istentiszteleteinkre jár most egy új házaspár és egy fiatalabb asszony a lányával, akik komoly érdeklődést mutatnak.

... a gyermekklubért, amelyre rendszeresen 45–50 gyermek sereglik össze. A gyerekek szívesen jönnek és nagyon élvezik az együttléteket. A gyermekek körülbelül fele nagyon szegény családból jön. Sokszor mosdatlanul érkeznek és nincs valami kellemes illatuk. Néhányan enyhe magatartás-zavart mutatnak és szociális viselkedésük sem normális. Sokat veszekszenek és verekednek, vagy egyszerűen csak szeretnének feltűnni. Nem könnyű fegyelmet tartani közöttük, de ha figyelembe vesszük a családjaikat, vagy ami azokból megmaradt, akkor csak sajnálni lehet őket, és megpróbálni szeretni őket és figyelni rájuk. Az Úr Jézus azért jött, hogy életük legyen és bővüljön.

... a jól lezajlott vezetőképző tanfolyamért, melyet gyülekezetünk két presbiterének tartottunk. Ezentúl kéthetenként találunk. Másfél óra hosszát tanulmányozzuk, mit tanít a Biblia a presbiteréről, beszélgetünk, és igyekszünk a tanultakat

átültetni a gyakorlatba. Azután majdnem egy órát arra szánunk, hogy imádkozzunk a gyülekezet egyes családjaiért, a misszióért és más gyülekezetekért.

... a rövid bibliaiskoláért és a bibliai estekért, amelyeket Cotacachiban tarthattam. A négynapos rövid bibliaiskolát kecsua gyülekezeti vezetőknek rendeztük, de sajnos csak két hallgató jelentkezett. A kezdeti csalódottság után azonban lelkesen hozzáláttunk a tanítási anyag tanulmányozásához. Nagyszerű napokat töltöttünk együtt. A két vezető szeretne újra eljönni és másokat is meghívni, ha három hónap múlva megtartjuk a második részt. Esténként a helyi gyülekezetben bibliai esteket tartottunk, melynek témája „Teljes változás” volt, János 15. alapján. Esténként 50–60-an jöttek el és köztük sok új ember is.

... azokért, akik imádkoztak Mirjam távoktatásáért. Jól halad és szinte mindig nagyon élvezzi a tanulást. A német nyelvű oktatás mellett Gyöngyi most elkezdte magyarul is tanítani, hogy gyermekeink a másik anyanyelvükben is fejlődjenek.

Imádkozzanak velünk együtt ...

... gyülekezetünk növekedéséért és önállósodásáért. Célunk, hogy 2008-ra 70 felnőtt istentisztelet-látogatóból, két gyermekcsoportból 30–30 gyermekkel, 15 fős ifjúsági csoportból, önálló és szilárd vezetőségéből és 20 odaszánt munkatársból álló gyülekezetet hagyjunk magunk mögött. Imádkozunk egy ecuadori vezetőért is, aki át tudja venni a gyülekezetet, melyet anyagilag a gyülekezet hordoz (jó lenne egy tanító, aki csak fél napot dolgozik és a nap másik felében a gyülekezetért munkálkodhatna). A gyülekezet anyagilag már jelenleg is független a missziótól.

... 15 munkatársunkért, akik a gyülekezetben különböző szolgáltatásokat végeznek. Különösen a gyermekmunkások nagyon fiatalok és részben még kissé éretlenek. Ez néha nehézségeket okoz. Szeretnénk őket inteni, de nem akarjuk, hogy elkedvetlenedjenek. Imádkozzatok bölcsességért és a Szentlélek munkálkodásáért. 6–8 hetenként tartunk munkatársi találkozókat.

... a karácsonyi időszakért. Különféle alkalmakat szeretnénk tartani a gyerekklubos gyerekek szüleinek, hogy közelebb kerülhessenek az Úr Jézushoz. Imádkozzatok, hogy a szülőkben ébredjen komoly érdeklődés, és az Ige hirdetése nyomán valódi megtérések legyenek.

... az ecuadori vezetőkért és a misszionáriusokért.

Alábbiakban ismertetjük Alapítványunk 2004. évi összesített pénzügyi beszámolóját:

Pénzügyi összegzés 2004. december 31-én:

2003. évi pénztári maradvány: 2 165 524,- (tartalék)

2004. évi bevételek: 8 572 355,-

Követelések: 1 139,-

Összes bevétel: 10 739 018,-

Összes kiadás: 7 847 345,-

Pénztári maradvány: 2 891 673,-

Pénzkészlet:

OTP-ben lekötött betét: 2 075 157,-

OTP-ben számlán: 786 850,-

Pénztárban: 29 666,-

Maradvány pénzkészlet: 2 891 673,- (tartalék)

Keresztyén könyvvásár

2005. december 2-án és 3-án – számos egyházi kiadó és terjesztő részvételével – a Lónyay Református Gimnázium épületében (Bp. IX. ker. Kinizsi út 1–7.) pénteken 14–19, illetve szombaton 9–16 óra között. Az Ébredés Alapítvány könyvasztalánál a Liebenzelli Misszió néhány kiadványa is kapható lesz.

Külmissziói Híradó – a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítvány lapja • Megjelenik évi hat számban

Az újságot térítésmentesen küldjük, hasonlóképpen – kérésre – a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is. (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). • A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn, és állítjuk elő. Gondoljunk azokra is, akik a környező országokban szívesen olvassák, de nem tudják adományukkal támogatni a lapunkat. • Felelős kiadó: Asztalos Zoltán, 4200 Hajdúszoboszló, Csokonai u. 32. • Tel./fax: 06 52 363 812 • Főszerkesztő: Előd Erika, 1022 Budapest, Bimbó út 52. • Tel.: 06 1 326 54 94 • E-mail: elode@hu.inter.net Szerkesztőség: 1125 Budapest, Diós árok 12/b Tel.: 06 1 356 50 27 • E-mail: kerbela@freemail.hu • Internet: <http://www.liebenzell.hu>
Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu